

Leki a karmienie piersią

Od lat czekamy na ustawę o biegłych. Na razie musimy borykać się z nie zawsze przemyślanymi rozwiązaniami legislatorów. Wbrew pozorom opinia biegłych nie oznacza automatycznie wyroku. Stwarza li tylko ramy, od układu których sąd, po zbadaniu materii prawa i ustaleń ekspertów feruje werdykt.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił A. P. prawa do renty socjalnej, ponieważ komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 29 maja 2015r. roku stwierdziła, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy. A. P. odwołała się od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu wskazywała, że stan jej zdrowia jest nadal zły, a z powodu karmienia piersią nie przyjmuje leków.

Wyrokiem z dnia 31 marca 2016r., sygn. akt IV U 1591/15, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przywrócił odwołującej A. P. prawo do okresowej renty socjalnej.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

A. P. wystąpiła z wnioskiem o rentę socjalną na dalszy okres. Lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 24.04.2015r. uznał, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Wobec wniesienia przez odwołującą sprzeciwu od tego orzeczenia komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 29.05.2015r. orzekła, że odwołująca nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Obie opinie poprzedziła dokonana w dniu 16.04.2015r. ocena lekarza konsultanta psychiatry, który uznał odwołującą za zdolną do pracy.

Na tej podstawie pozwany zaskarżoną decyzją odmówił odwołującej prawa do renty socjalnej.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze rozpoznając odwołanie od tej decyzji, dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza psychiatry, który rozpoznał u odwołującej schizofrenię paranoidalną. W jego ocenie

czyni ona badaną nadal całkowicie niezdolną do pracy na okres trzech lat. **Według biegłego lekarze orzecznicy i konsultant źle ocenili zdolność odwołującej do pracy.**

Biegły w opinii uzupełniającej podtrzymał swoje stanowisko zawarte w opinii głównej. Stwierdził, że było mu wiadomym, iż odwołująca już w roku 2014 przerwała przyjmowanie leków przeciwpsychotycznych w związku ze staraniami o ciążę. Początkowo nastąpiła poprawa w stanie jej zdrowia. Jednak w czasie ciąży objawy choroby powróciły. W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie, jako zasadne, należało uwzględnić.

Apelację od powyższego wyroku w całości złożył organ rentowy, wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu zważył jednak, że apelacja jest bezzasadna.

Wbrew zarzutom apelującego Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał wszechstronnej oceny całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ostatecznie ustalenie, czy pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawczyni, skutkujące uznaniem, że jest ona osobą w dalszym ciągu całkowicie niezdolną do pracy, jest nową okolicznością w rozumieniu przepisu art. 477 14 § 4 k.p.c., co powodowałoby konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy organowi rentowemu celem ponownego rozpoznania oraz umorzenia postępowania.

Ustalenie, że odwołująca nadal jest osobą całkowicie niezdolną

do pracy było przesłanką konieczną przywrócenia prawa do renty socjalnej wskazanej w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej.

Zgodnie z art. 477 14 § 4 k.p.c. - sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji albo stwierdzenia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. W tym przypadku sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie.

Wbrew zarzutom apelującego w niniejszej sprawie nie zaistniała sytuacja, o której mowa w cytowanym art. 477 14 § 4 k.p.c., bowiem w toku postępowania odwoławczego nie doszło do stwierdzenia nowych okoliczności, w postaci np. rozpoznania u odwołującej nowych schorzeń czy nowych faktów medycznych mających wpływ na pogorszenie stanu jej zdrowia. Odnosząc się do argumentacji pozwanego; nie można uznać, że nową okolicznością w rozumieniu powołanego przepisu jest fakt, że odwołująca zaprzestała przyjmowania leków przeciwpsychotycznych podczas ciąży. Sąd Okręgowy w oparciu o prawidłowo ocenioną opinię biegłego psychiatry trafnie zwrócił uwagę na błąd w ocenie stanu zdrowia odwołującej popełniony przez lekarzy orzeczników oraz lekarza konsultanta. Odstawienie leków nasiliło objawy i mogło powodować pogorszenie stanu zdrowia. **Należało też zwrócić uwagę na stanowisko samej odwołującej, która wskazała, że biegły sądowy, w przeciwieństwie do lekarzy orzeczników i lekarza konsultanta, zrobił szczegółowy wywiad dając szansę na opis wszystkich objawów choroby.** To pozwoliło na obiektywną ocenę stanu niezdolności do pracy odwołującej.

Jednocześnie podkreślić należy, że biegły psychiatra jednoznacznie stwierdził, że odwołująca jest nadal całkowicie niezdolna do pracy na okres 3 lat z uwagi na schizofrenię paranoidalną. **Konkludując, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.**

Pod wyrokiem podpisali się sędziowie: **Natalia Barecka, Wiesława Stachowiak i Małgorzata Woźniak-Zendran**